

JOHANN HEINRICH SCHMELZER
(Scheibbs, Àustria 1620 – Praga 1680)

SONATA IV A 6 (SACRO-PROFANUS CONCENTUS MUSICUS)

HEINRICH IGNAZ VON BIBER
(Stráž pod Ralskem, República Txeca 1644 – Salzburg 1704)

SONATA III A 6

JOHANN HEINRICH SCHMELZER
LAMENTO SOPRA LA MORTE DE FERDINAND III

JOHANN ROSENMÜLLER
(Oelsnitz, Alemanya 1619- Wolfenbüttel, Alemanya 1684)

SONATA XI A 5 EN LA MAJOR

(1682)

HEINRICH IGNAZ VON BIBER

SONATA VI A 5

GEORG MUFFAT

(Megève, França 1653 – Passau, Alemanya 1704)

SONATA N. 5 EN SOL MAJOR (ARMÓNICO TRIBUTO)

I. Allemanda: Grave

II. Adagio

III. Fuga

IV. Adagio

V. Passacaglia

La durada aproximada del concert és de 65'

TIENTO NUOVO

IGNACIO PREGO, CLAVICÈMBAL I DIRECCIÓ

Emmanuel Resche-Caserta, violí

Víctor Martínez, violí

José Manuel Navarro, viola

Daniel Lorenzo, viola

María Martínez, violoncel

Ismael Campanero, violone

Alberto Martínez, orgue

COMENTARI

per **Georgina Rabassó**

Memento mori

Recorda que has de morir, recorda que ets mortal. Aquesta idea es pot formular des d'altres perspectives, com suggereixen les expressions *tempus fugit* i *carpe diem*. A tot se li pot donar la volta, inclús a una qüestió tan implacable i seriosa com la mort. Tractar la mort ens pot conduir a apreciar la vida i a reorganitzar els nostres valors i les nostres prioritats. Per bé que el regust d'una conceptualització com aquesta sigui certament agrejolça.

Els epicuris consideren que no hem de témer la mort. Primer, perquè encara no ha succeït. Però sobretot perquè, un cop mancats de sensacions, ja no hi ha cap dolor que calgui sanar. Els estoics afirmen que hem d'acceptar la mort en tant que llei de natura. Escapa al nostre control i, per tant, hem d'intentar viure el millor possible tot acceptant aquests límits. La mort ha estat un dels temes centrals de la filosofia, i també de la música, ja que des de temps immemorials fins als nostres dies les cerimònies fúnebres s'han acompanyat de melodies escollides amb cura.

La iconografia de la *vanitas* sovint inclou instruments musicals per recordar-nos la futilitat dels plaers i béns mundans. En conseqüència, és evident que la música els representa. D'una banda, al llindar de la modernitat la música es prescriu com un dels remeis per a la malenconia: consola, ordena i atorga harmonia a l'ànima, i el seu component social aporta una alegria reparadora. De l'altra, el lament troba en la música una forma d'expressió profunda. Orfeu, segons una de les versions del mite, va deambular per sempre planyent la pèrdua d'Eurídice.

El clavecinista Ignacio Prego –junt amb el grup Tiento Nuovo, fundat i dirigit per ell mateix– ofereix el seu tribut a la mort en una vetllada protagonitzada pel Barroc germànic. Ens conviden a gaudir de les peces cantades i instrumentals de Johann Heinrich Schmelzer, Heinrich Ignaz von Biber, Johann Rosenmüller i Georg Muffat. De la seva mà, el grup traçarà una cartografia de les emocions, dels rituals, de les convencions i dels simbolismes associats a la mort. Una de les obres destacades del repertori conté tots aquests elements: el *Lament sobre la mort de Ferran III* de Schmelzer, mestre de Von Biber.

Sigmund Freud deia que la malenconia és el dol irreparable causat per la pèrdua de l'objecte. Les fascinants melodies que avui escoltarem ens transmeten l'esforç creatiu per formalitzar estèticament i acompanyar emocionalment el trànsit del viure al morir. Són alhora un eco de la pèrdua i de la memòria. Són lament, són homenatge.

PRINCIPALS MITJANS PATROCINADORS

LA VANGUARDIA

**CATALUNYA
RÀDIO**

